

Fogueres i rituals

Primera jornada presencial d'una Fira Mediterrània atípica i resistent

Joana Gomila, Laia Vallès i el pi | Txus García

Primera jornada d'una Fira Mediterrània atípica i resistent. Els concerts presencials aguanten i mostren la tendència del folk actual més despert a treballar sense manies amb tota mena de materials: màquines i sintetitzadors, improvisacions conduïdes, antigues llengües mortes i rituals missaires reelaborats.

Una vegada **Xavier Baró** va descriure els seus concerts com fogueres nocturnes a les quals es van atansant de mica en mica, provinents de la foscor, solitaris conductors de caravanes. Aquesta és la sensació que feia també el vespre fred d'ahir dijous, 16 d'octubre, a la Taverna de la Fira Mediterrània. Una taverna sense barra ni begudes. Ben a prop, al passeig Pere III no hi havia ningú muntant les paradetes d'altres anys. Els bars escuraven les darreres hores abans de tancar per la segona onada de la pandèmia.

Ja ho diuen, que resistir és vèncer. Enmig d'aquest panorama, la música, l'art i la cultura, són curatius. I més que això. Com recordava el director de la Fira Mediterrània, Jordi Fosas, són essencials. I hi podríem afegir que els concerts són rituals necessaris que ens ajuden a mantenir l'ànim. També ho van entendre així la cantant **Joana Gomila** i la teclista **Laia Vallès**, que van volar realment alt presentant el seu disc *Paradís* (Bubota, 2020).

Gomila no parla gaire, però diu el que pensa i pensa el que diu. "Sembla que hi hagi algú, no en sé el nom ni el cognom, que vulgui que desconfiem els uns dels altres. Nosaltres reivindicuem

just al contrari: els altres no són l'infern, són el paradís". I amb aquesta premissa i amb un simpàtic pi escanyolit plantat a l'escenari, van aixecar els seus paradisos artificials. No ho fan amb drogues, sinó amb maquinetes per alterar les consciències i els sons naturals i amb unes lletres que passen per la psicodèlia i que reflexionen sobre l'herència del turisme massiu a Mallorca. I sobretot, amb tones de talent i imaginació desbordant.

Després del *Paradís* de **Gomila i Vallès**, va arribar l'hora de l'espectacle inaugural a la sala gran del Kursaal. La trobada vistosa i colorista entre el duet **Za!**, els quatre músics de la **Megacobla** i les **Tarta Relena** es va mantenir a pesar de la baixa d'una de les cantants d'aquestes últimes, **Marta Torrella**, que es va haver de quedar a casa fent quarantena. Però va valer la pena, perquè aquest és un projecte fet en equip, cuinat des de fa dos anys en llocs com la Fira i, molt necessari en els temps actuals, prou flexible. Fins i tot hi va haver prou cintura com perquè **Torrella** s'incorporés virtualment des de casa en un dels temes.

Les improvisacions conduïdes entre músics i públic, el so dels instruments de cobla escampant-se per l'escenari, el duo de guitarra i bateria prement l'accelerador del sorollisme i la veu d'**Helena Ros** xisclant i cantant en fenici -antiga llengua morta de curiosos efectes onomatopèics- van ser un còctel ben resolt, amb moments francament divertits, que feien pensar en una versió autòctona i panmediterrània dels grans concerts de **Frank Zappa** o la **Sun Ra Arkestra**.

Niño de Elche i Eric Jiménez a l'espectacle 'Comunió' Foto: Txus García

Finalment, a la nau central de l'antiga fàbrica L'Anònima es va dur a terme una curiosa cerimònia de comunió en què el filòsof **Marc Sempere** oficiava com a mestre de cerimònies, el cantant i actor **Niño de Elche** feia de distant divinitat amb posat hieràtic i el bateria **Eric Jiménez** es posava en la pell d'un còmic capellà, digne de l'humor de Berlanga i recordant aquella pel·lícula que el geni valencià va rodar a la fosca Manresa del 1961: *Plácido*. El millor de l'espectacle va ser una saeta intensa a veu i bateria. El més grinyoladís van ser els llargs prolegòmens i silencis, aptes per reflexionar

sobre les contradiccions del món contemporani, però també per ensopir-se.